

1

กัลดราบกที่แท้จริง

เปรี๊ยะ!

เสียงกระแสไฟฟ้าที่เกิดจากฐานตัวหนึ่งกระทบกับบาร์เรียร์ทรงกลมที่ห่อหุ้มมันไว้ตั้งขึ้น เจย์จึงมองสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างใจเย็นขณะที่อีกมือวาดอักษรธนูอีกตัว กิมอริสโตนที่เขาเรียกปรากฏขึ้น พลังของมันทำให้ก้อนหินเปล่าซึ่งกองรวมกันอยู่บนโต๊ะหินในห้องฝึกซ้อมลอยมา

ลำแสงสีทองของธนูจากกิมอริสโตนกระทบแก๊งหินก้อนนั้นให้พุ่งไปอยู่ใจกลางกระแสไฟฟ้า แสงสีทองจากหินเริ่มแตกตัว เกิดเป็นลูกบอลพลังงานสีเงินหลายลูกที่ต่างแย่งชิงกระแสไฟฟ้า ในที่สุดกระแสไฟฟ้าก็ถูกดูดเข้าไปในลูกบอลจนหมด

ลำแสงสีเงินที่ทอประกายในลูกบอลสีทองดูเจิดจ้ากว่าตอนยังไม่ถูกห่อหุ้ม เจย์มองความสมบูรณ์ของการห่อหุ้มครั้งนี้อย่างพอใจ จากนั้น

เริ่มเสริมความแข็งแกร่งของบาร์เรียรี่ใหญ่ที่กักเก็บลูกบอลพลังทั้งหมดให้แน่นหนาขึ้น

“สร้างสายฝนให้ตกใส่ลูกบอลพลัง” กิติมเอ่ย

เจย์ทำตามคำสั่งของกิติมทันที เม็ดฝนเกิดขึ้นในบาร์เรียรี่ แต่มันไม่ได้ซึมผ่านเข้าไปในลูกบอล

“ดีมาก หยุดฝนแล้วเพิ่มอุณหภูมิบาร์เรียรี่”

การเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมรอบรอบเป็นหนึ่งในการทดสอบว่าคุณภาพการผสมรวมของเจย์ทำได้แค่ไหน แน่แน่นอนว่าหากเป็นพอมดคนอื่นอาจจะลำบากกว่านี้มาก แต่ด้วยระดับสมาธิและประสบการณ์ในการควบคุมพลังของเจย์ที่สำเร็จศาสตร์เวทมนตร์อย่างสมบูรณ์แล้วถึงสามศาสตร์ เรื่องแบบนี้เป็นเรื่องง่ายสำหรับเขา

โง่!

หนึ่งในลูกบอลพลังระเบิดออก แต่เจย์ไม่แสดงอาการตกใจ เขาสร้างลูกบอลกระแสไฟฟ้าขึ้นทดแทนทันทีขณะที่กิติมสั่งต่อว่า

“หิมะ”

เกล็ดหิมะเกิดขึ้นทันที มันร่วงกระทบลูกบอลแล้วระเหยไป อุณหภูมิของบาร์เรียรี่ลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว ความเย็นนี้ทำให้ลูกบอลกระแสไฟฟ้าที่อยู่ด้านในบาร์เรียรี่ค่อยๆ ขยายใหญ่ขึ้น

“ใส่เปลวไฟวิญญาณเข้าไปในลูกบอล เอาแค่นี้เดียว”

เจย์เหลือบมองกิติมแวบหนึ่ง เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่กิติมมีคำสั่งให้ใส่เปลวไฟวิญญาณ แสดงว่าคุณภาพของลูกบอลพลังครั้งนี้สูงกว่าที่ผ่านมา แม้จะดีใจ แต่เจย์ก็ควบคุมอารมณ์อย่างดีเยี่ยมพลางทำตามคำสั่งอย่างสิ้นไหล

พีบ! พีบ! พีบ!

เปลวไฟแห่งเนโครที่ถูกดพลงจนเหลือเพียงเปลวไฟสีเขียว
 ผุดขึ้นใจกลางลูกบอล ปกติแล้วเปลวไฟแห่งเนโครจะไม่เผาสิ่งมีชีวิต
 กระแสไฟฟ้าภายในลูกบอลจึงไม่ถูกเปลวไฟนี้ทำลาย กระแสไฟฟ้าทะลุ
 เปลวไฟกลับไปกลับมาราวกับเส้นด้ายที่สนออยู่กับเข็ม มันเย็บกระแส
 ไฟฟ้านี้เข้าด้วยกันจนเป็นตาข่ายแน่นหนา

“ใส่ก่อนหिनลงไปอีกก่อน”

เจย์เหลือบมองกองหินซึ่งพบได้ทั่วไปตามลำธาร เนโรไปหาพวก
 มันมาให้เขาฝึกสลักกรูน ถัดจากกองหินนั้นก็ป็นกองหิน แต่พวกมันแตก
 เป็นเสี่ยงๆ เพราะเขาสลักกรูนไม่สำเร็จ

“ไรโด” เจย์พึมพำพร้อมกับเรียกกรูนสำหรับการเคลื่อนย้ายออกมา
 ชุดกรูนที่กิติมหามาให้เป็นกรูนที่ใช้งานและทรงพลัง เหมาะสำหรับกัดตีมาก
 ก่อนหน้านี้ที่เจย์จะต้องเริ่มเรียนกัดตราบ กิติมก็ให้ซีโรเอาชิปรูนที่มีอยู่
 ไปแลกเปลี่ยนหินรูนเพื่อให้เจย์ฝึก

ตอนแรกเจย์นึกว่าเขาสบายแล้ว มีกิมอริสโตนอย่างดีใช้ แต่กลายเป็นว่า
 สิ่งที่ชิปรูนแลกมาเป็นหินรูนหนึ่งก้อนที่สลักกรูนผสมถึงเจ็ดตัว หรือ
 พุดในอีกแง่ก็คือ มันป็นรูนสำเร็จที่ำขึ้นเพื่อประโยชน์บางอย่าง ซึ่งเจย์
 ยังใช้มันไม่ได้ กิติมแค่ให้นำออกมาเตรียมไว้ก่อน

เจย์ที่คาดหวังว่าจะได้ใช้กิมอริสโตนร้ายเวทมนตร์เร็วๆ ถึงกับแข็ง
 แล้วกลับมาฝึกสลักอักขรรูนบนหินต่อ ขณะที่กิติมบอกว่าถ้าเจย์อยาก
 สร้างเวทมนตร์ตั้งเงื่อนไขซึ่งเป็นเวทมนตร์ที่ซับซ้อนมาก ก็จำเป็นต้อง
 สร้างกิมอริสโตนมาของของตัวเอง

เมื่อพุดถึงคำว่า ‘มายา’ ก็แสดงว่าต้องมีของจริงเสียก่อน และของ
 จริงที่ว่าแม้เจย์จะไม่ต้องทำเองทุกขั้นตอน แต่เขาก็ต้องฝึกสลักอยู่ดี
 เพราะการสลักคือกระบวนการหนึ่งที่จะเชื่อมจิตของผู้ใช้รูนกับรูนเอาไว้

ด้วยกัน และนั่นคือเหตุผลที่เจย์ต้องหัดสลักกรุนจนผ่านความเห็นชอบของกิติมเสียก่อน

เจย์เริ่มจากเขียนด้วยดินสอ ตามด้วยเขียนบนทราย และสลักหินด้วยมือ จากนั้นเข้าสู่กระบวนการใช้พลังจิตสลักบนหินแทนมือ และขั้นสุดท้ายคือใช้พลังจิตสลักบนพื้นผิวบาร์เรียร์ของกิมอริสโตนมายา แม้กระบวนการจะดูหลายขั้น แต่เจย์ผ่านไปได้อย่างรวดเร็วภายใต้การสอนของกิติม

ในตอนเจย์มาถึงอียิปต์ บทเรียนกัลดราบของเจย์ดำเนินมาถึงช่วงท้ายของการสลักอักษรบนพื้นผิวบาร์เรียร์แล้ว ตอนที่สำเร็จเขาดีใจมาก แต่ก็ดีใจได้ไม่นาน

‘โอ้เรานี้กว่าสลักกรุนได้ครบทุกตัวก็พอแล้ว ที่ไหนได้ กิติมบอกให้เริ่มสลักกรุนแบบผสม จนถึงตอนนี้รุ่นผสมตัวแรกก็ยังไม่ได้เลย’ เจย์อดท้อไม่ได้ เขาจำได้เลยว่าตอนสลักกรุนได้ครบยี่สิบสี่ตัวแล้วกิติมบอกให้ฝึกสลักต่อ เขารีบโอดครวญว่า

‘เดี๋ยวก็ทำกิมอริสโตนมายาแล้วนี่ ถ้าแค่ฝึกเชื่อมต่อจิต สลักแบบตัวเดียวไม่พอหรอ’

‘รุ่นยี่สิบสี่ตัว หากเจ้าคิดจะใช้รุ่นแค่ตัวเดียวๆ ก็ไม่ต้องฝึกสลักหรอ ที่ทำให้ฝึกสลักตัวเดียวก่อนเพราะมันเป็นขั้นแรกของการเรียนเท่านั้น ยิ่งเจ้าอยากตั้งเงื่อนไขมากเท่าไร การเชื่อมต่อระหว่างจิตของเจ้ากับกรุนยิ่งต้องแข็งแกร่งเท่านั้น เพราะฉะนั้นห้ามบ่น’

‘โห’

ถึงจะบ่นอย่างไร เจย์ก็ไม่คิดจะขี้เกียจ เพราะเขารู้ดีว่ากิติมเลือกทางที่เร็วที่สุดในการเรียนให้เขาแล้ว

กิติมอธิบายเงื่อนไขการสร้างกิมอริสโตนกับเขาคว่าๆ ว่ามีหลาย

องค์ประกอบ และแต่ละองค์ประกอบก็หายากมาก จนบางทีการเตรียมตัวเพื่อเชื่อมต่อกับฐานที่ยังไม่ได้สร้างชุดนี้ดูกลายเป็นเรื่องง่ายไปเลย

ฉ!

เสียงที่ดังขึ้นขณะใช้พลังค่อยๆ เจาะเนื้อหินเปล่าสองก้อนภาพในบาร์เรียร์ทำให้เจย์ยิ่งตั้งสมาธิ เขายังอยู่ในขั้นฝึกฝนการควบคุมพลัง จึงต้องใช้หินเปล่าเป็นตัวบังคับว่าใช้แรงได้พอดี หากเขาควบคุมพลังจิตไม่ดีลงน้ำหนักมากเกินไป ก้อนหินจะแตก และการฝึกสลักกิมอริสโตนมายากก็จะล้มเหลว

การสลักฐานบนผนังบาร์เรียร์แบบตัวเดียวว่ายากแล้ว ยิ่งเพิ่มจำนวนฐานเข้าไป ความยากไม่ใช่แค่ทวีคูณ แต่ยากขึ้นหลายสิบเท่า เนื่องจากพื้นผิวที่สลักจะเปราะลงเรื่อยๆ จนบางครั้งก็เหมือนพยายามสลักผิวลูกโป่งที่หากหนักมือไปนิดเดียว ลูกโป่งอาจแตกได้

การเชื่อมต่อกิจกับฐานจึงเป็นกุญแจสำคัญในการป้องกันไม่ให้พื้นผิวปริแตก ในวินาทีที่เขาเข้าใจหลักการสลัก เขาก็รู้เลยว่าเส้นทางต่อจากนี้ซักร่มน่าสนใจขึ้นทุกที

ไม่มีอะไรง่ายในการฝึกเวทมนตร์ แม้ว่าเจย์จะมีอาจารย์ที่เก่งกาจก็ตาม เขาเพียงแค่วิเคราะห์ ไม่ต้องเสียเวลาไปกับองค์ความรู้ที่คลาดเคลื่อนในทางกลับกันนั่นหมายความว่า จะเรียนสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับตัวเขาเพียงอย่างเดียว

โผละ!

ก้อนหินที่ใส่เข้าไปในใจกลางเปลวไฟแตกละเอียด แล้วร่วงลงสู่พื้นพร้อมกับที่ลูกบอลพลังและบาร์เรียร์สลายไป การฝึกสลักฐานสองตัวบนหินล้มเหลวอีกครั้ง แอนนิมอสมาช่วยกวาดเศษหินให้ไปรวมในกอง ส่วนเจย์ทรุดตัวนั่งอย่างหมดแรง

“พอก่อนกิติม เห็นี้อย่างมากเลย”

“เพิ่งฝึกไปร้อยครั้งบอกเห็นี้อย่างน้อย นี่ขนาดมีก้อนหินเป็นตัวกำหนด การลงแรงสลัก เจ้ายังทำไม่สำเร็จ การที่เจ้าจะใช้จิตผสมฐมนจนเกิดเป็น กิมอริสโตนมามาได้ตามใจนึกคงอีกยาวไกล”

เจย์หน้าเหยเกเมื่อโดนกิติมแฉกดัน

“พูดไม่ให้งำลึงใจกันเลย” เจย์บ่น แต่กิติมซ้ำเติมว่า

“...เจ้าจะต้องใช้จิตสลักบนฐนแห่งความว่างเปล่าให้สำเร็จเป็นหมื่นๆ ครั้ง ไม่อย่างนั้นก็อย่าหวังจะใช้เวทมนตร์ตั้งเงื่อนไขได้ แล้วตอนนี้เป็นไง แค่อินทรกรรมดาวยังทำไม่ได้เลย”

เจย์ล้มตัวนอนแผ่พลงมองเพดานห้องฝึกอย่างหมดแรง

“นี่มันยากเกินไปนะ นายสอนวิธีที่ยากที่สุดให้ฉันหรือเปล่าเนี่ย ทำไม่ถึงมีเปลวไฟวิญญาณด้วย”

แอนนิมอสเคลื่อนตัวมาใกล้พร้อมกับสร้างสายลมพัดจนเด็กชายรู้สึกเย็นสบาย

“วิธีนี้ก็ยากจริงๆ นั่นแหละเจย์ เพราะการใส่เปลวไฟวิญญาณเข้าไปจะทำให้บาร์เรียร์ที่เจ้าฝึกกลายเป็นบาร์เรียร์เสมือนจริงที่ใกล้เคียงกับกิมอริสโตนมากที่สุด กิติมคงอยากให้เจ้าคุ้นเคยกับผืนผิวเร็วๆ เลยให้ใช้บาร์เรียร์แบบนี้ไปเลย แทนที่จะเป็นบาร์เรียร์ฝึกฝนเริ่มต้น”

เจย์ฟังอย่างนั้นก็ร้องโอดโอย

“ให้ทำอะไรยากตลอด เริ่มจากง่ายๆ ก่อนไม่ได้หรือ”

“ถ้าทำอย่างนั้นเจ้าคงต้องใช้เวลาสักสิบปีถึงจะใช้กิมอริสโตนมามาได้”

พอฟังกิติมพูด เด็กชายก็ลุกขึ้นนั่ง แล้วจ้องเอเทมมุแห่งผืนดิน

“แล้วหยดน้ำแห่งกาลตราบกละ เราจะได้มันมาอย่างไร”

ที่ผ่านมามีสิ่งที่เป็นเครื่องหมายจุดสูงสุดของศาสตร์ต่างๆ ล้วนเป็นสิ่งที่จับต้องได้ ไม่ว่าจะเป็นเปลวไฟแห่งเนโคร ปีศาจแห่งเก้าถ่าน การสร้างนาฬิกาทรายแห่งอะบราโมลิน แม้แต่อาณาเขตแห่งเลือดก็ชัดเจนว่า จะต้องเดินทางไปที่ไหนเพื่อจะได้ครอบครอง แต่ ‘หยดน้ำแห่งกิลดราบก’ กับเวทมนตร์แห่งสิ่งของ เจย์นี่ก็ไม่ออกจริงๆ ว่ามันเป็นของแบบไหน

กิติมนั้นนิ้วมาจิ้มหน้าผากเด็กชายที่ยังไม่ผ่านแบบฝึกหัดของวันนี้ ก็มาถามเรื่องอื่นแล้ว แม้จะจิ้มไม่แรง แต่เจย์นี่ก็แก้งัยกมือปิดหน้าผากก่อนหันไปฟ้องแอนนิมอสว่า

“แอนนิมอสคูสิ กิติมไม่รู้ก็เลยแก้งัยกมันกลบเกลื่อน”

แอนนิมอสถึงกับหัวเราะร่วน ขณะที่กิติมออกคำสั่งว่า

“ลุกขึ้นมาฝึกต่อ”

“ครับๆ”

“ครับค่าเดี๋ยวพอ”

เจย์หัวเราะในลำคอแล้วลุกขึ้นมาตั้งสมาธิใหม่ จากนั้นเริ่มสลักฐานอีกครั้งอย่างตั้งใจ หลายชั่วโมงหลังจากนั้นก่อนที่เจย์จะตื่น เด็กชายก็ทำสำเร็จจนได้

“ฮ้าว!”

อัลไมวหาวปากกว้างจนเจย์ที่ฝึกหนักมาทั้งคืนถึงกับมองอย่างอิจฉา ความจริงการที่เขาใช้ชีวิตตอนนอนหมดไปกับการฝึกของกิติมทำให้ร่างกายเขาได้พักเต็มที่ เนื่องจากการหลับเป็นการทำสมาธิอย่างหนึ่งอยู่แล้ว หากไม่มีสมาธิเพียงพอก็จะไม่หลับ และถ้าระดับสมาธิไม่ถึงก็คงนำวิญญูญาณออกจากร่างไม่ได้

‘นอนก็ตั้งเยอะ หาวเหมือนไม่ได้นอน’ กิติมที่นั่งอยู่บนหัวเจย์แวะ

อัสโมวหุบปากแล้วหันมามองกิติมตาแป่วราวกับรู้ว่าโดนนิทา
เจย์เห็นท่าทางนั้นก็หัวเราะ

‘อัสโมวฉลาดขึ้นทุกวันเลย’

‘เฮอะ! มันฉลาดขึ้นก็ดีแล้ว เพราะตอนที่เจ้าไม่อยู่ จะได้เอาตัว
รอดได้’

เจย์ได้ยินอย่างนั้นก็นิ่งไป เขาสีมนึกถึงเรื่องนี้ไปเลย หลังจากเขา
ดื่มหยดน้ำแห่งกาลตราบ เขาจะหายไปจากโลกนี้ตลอดกาล ส่วนคนที่
อยู่แม้จะยังเป็นเขา แต่ไร้ซึ่งความทรงจำ ในเวลานั้นอัสโมวจะอย่างไร

‘อัสโมวติดเรามากด้วย’

“อัสโมว”

“หืม?”

“ถ้าฉันไม่อยู่ อัสโมวจะทำยังไง”

อัสโมวชะงักมือ ถือแก้วนมที่มาร์กาเรตเพิ่งรินให้ค้างเอาไว้ แล้ว
เริ่มเบะปาก เจย์เห็นท่าไม่ดีเลยรีบพูดว่า

“ไม่อยู่แค่แป๊บเดียว แบบว่าฉันความจำไม่ดีใช่ไหม บางที่ตื่นมา
ตอนเช้าก็อาจจะลืมอัสโมวอย่างนี้ อัสโมวจะทำยังไง”

อัสโมวจะพริบตาพริบๆ แล้วตอบว่า “เจย์ยังอยู่ ข้าก็ยังอยู่ เราจะ
อยู่ด้วยกันตลอดไป แต่ว่า...”

อัสโมวมองเขม่นกิติม ส่วนกิติมก็ไม่หลบ แถมยังแสดงสีหน้าเหม็น
เบื่อ อัสโมวเลยพูดต่อว่า

“...กิติมเป็นตัวแถม ไช้ย เจย์ กิติมแกล้งข้า” เด็กน้อยร้องจ้าเมื่อ
กิติมดีดเม็ดพลังกระแทกหน้าผาก ดีที่อัสโมวความรู้สึกไว หรือไม่ก็เพราะ
ห่วงอาหารชั้นสุดเลยรีบวางแก้วนม ยอมโดนทำร้ายแทน

“กิติม” เจย์ปรามพลางยื่นมือลูบหน้าผากปลอบปีศาจน้อย ส่วน

อัลโมวพอเห็นเจย์โอดตัวเองก็แลบลิ้นใส่เอเทมมูตัวน้อยแล้วยิ้มแต่ให้
แก้วนม ก่อนยกดื่มอย่างเอร็ดอร่อย

‘เห็นแก่กินจนยอมเจ็บตัว ไช้ชนฟูเอ๊ย’

เจย์ได้แต่หัวเราะแล้วเริ่มกินอาหารเช้า ที่พักที่พวกเขาพักในเมือง
อเล็กซานเดรียเป็นเพนต์เฮาส์สุดหรูที่คุณปู่คามินเป็นเจ้าของ คุณปู่ไม่ยอม
ให้พวกเขาพักโรงแรม มาร์กาเรตจึงเตรียมอาหารเช้าได้ง่าย

เจย์เริ่มกินอาหารไปสักพักแล้วยังไม่เห็นผู้เป็นพ่อ เขาจึงถามว่า

“คุณพ่อล่ะครับแม่”

“ยังไม่ตื่นเลยจ้ะ เมื่อวานว่าคุณพ่อจะกลับมาก็ดี เห็นในงาน
ประชุมเจอเพื่อนเก่า ทางนั้นเลยลากไปดื่ม กลับมากลื่นเหล้าหนึ่งเชียว
ดีที่ไม่ได้เมาจนไม่รู้เรื่อง”

“งั้นก็ให้คุณพ่อนอนต่อเถอะครับ เพราะตั้งแต่มาถึงคุณพ่อยังไม่
ได้พักเลย”

ทั้งที่พาเขามาเที่ยว และเป็นช่วงเวลาโลวีซีซั่นของอียิปต์ แต่เพราะ
โจนาธานเป็นนักโบราณคดีที่ค่อนข้างกว้างขวาง พอคามินรู้ว่าเขาจะมา
เลยอยากให้โจนาธานไปสอนนักศึกษาปริญญาเอก โดยจัดเป็นกิจกรรม
พิเศษของห้องสมุดอเล็กซานเดรีย

ตอนแรกคุณพ่อก็นึกว่าจะมีแค่นักศึกษา แต่ไม่ใช่เลย พอประชา-
สัมพันธ์ไปก็มีนักโบราณคดีอียิปต์ขอเข้าร่วมเป็นจำนวนมาก สุดท้ายเลย
ต้องแบ่งเป็นสองวัน ดังนั้นแม้จะมาอเล็กซานเดรียได้สองวันแล้ว แต่เจย์
ก็ได้ไปเที่ยวแค่ห้องสมุดอเล็กซานเดรียและพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ
ประจำเมืองอเล็กซานเดรียเท่านั้น

‘ซึ่งเราไม่เดือดร้อนหรอก เพราะกิตติมเร่งปู่พื้นฐานก็ลดرابกให้เรา
มากช่วงนี้ แทบไม่มีเวลาพักเลย’

ครอบครัวสก็อตใช้เวลาล่องเรือจากอัสวานและท่องเที่ยวในลักซอร์เจ็ดวัน ก่อนจะบินกลับไคโรและต่อเครื่องบินมายังอเล็กซานเดรีย ทริปการท่องเที่ยวสองสัปดาห์นี้เหลืออีกเพียงสามวัน ไม่รวมวันเดินทางกลับ แต่เจย์ก็ไม่อยากเดินเที่ยวในเมืองที่อากาศร้อนขนาดนี้นัก เพราะถึงเขาจะใช้บาร์เรียร์กันความร้อนได้ แต่คงดูตลกที่เดินเที่ยวหาดอเล็กซานเดรียในช่วงเวลาที่อากาศร้อนระอุจนตัวแทบจะสุก

เมื่ออาหารเข้าผ่านไปอย่างเรียบง่าย เจย์จึงขอมาร์กาเรตพาอัสไมวไปเล่นน้ำในสระเด็กระหว่างรอोजनाานตื่น มาร์กาเรตอนุญาตเพราะเธอรู้สึกว่าจะสองวันนี้เจย์เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้องพัก แม้จะไม่ถึงกับนอนอยู่บนเตียง แต่การเคลื่อนไหวของเจย์นั้นถ้าไม่นั่งสมาธิก็ฝึกเขียนตัวอักษรแปลกตา

“วายน้ำๆ” อัสไมวร้องอย่างรำเริงพร้อมกระโดดลงสระ ขณะที่เจย์ก้าวไปตามทางลาด

ระดับน้ำในสระวายน้ำของเด็กสูงแค่อกของเจย์เท่านั้น ส่วนสาเหตุที่เขาขอมาวายน้ำก็ไม่ใช่เพราะอยากวายน้ำจริงๆ แต่เพราะผืนผิวของน้ำเหมาะสำหรับการฝึกสลักรูบนพื้นผิวอ่อนนุ่ม

“นายยังไม่ตอบฉันเลยว่า หยดน้ำแห่งกัลดราบาคืออะไร” เจย์เอ่ยขณะบังคับให้ผิวน้ำตรงหน้าเกิดเป็นตัวอักษรรูน

“มันคือของเหลวที่กลั่นจากความทรงจำ”

“ของเหลวที่กลั่นจากความทรงจำ...ความทรงจำมันจับต้องไม่ได้นะ”

“พลังงานชีวิตจับต้องไม่ได้เหมือนกัน ทำไมเจ้าสร้างทรายแห่งชีวิตได้ล่ะ”

พอได้ยินอย่างนั้นเจย์ก็นิ่งไปแล้ววักน้ำขึ้น น้ำเป็นของเหลว มัน

ไหลผ่านมือเขากลับสู่สระ เจย์เอะใจแล้วถามว่า

“หรือว่าอำนาจของรูนสามารถดูดซับความทรงจำได้”

‘ใช่ มันคือวิธีการใช้รูนที่ซับซ้อนแบบหนึ่งเลย’

“เอ๊ะ กิติม หยดน้ำน้ำมันใกล้เคียงกับน้ำแกงของท่านยายเม็งหรือเปล่า”

‘ในน้ำแกงนั้นมีส่วนผสมของหยดน้ำแห่งกัลดราบบอกอยู่’

“ก็แสดงว่าท่านยายเม็งใช้กัลดราบบอกได้ ไมสิ เธอต้องใช้ได้เพราะเธอเป็นผู้วิเศษนี่” เจย์พึมพำแล้วเริ่มว่ายนํ้าเพื่อเสริมสร้างกล้ามเนื้ออยู่หลายรอบก่อนจะมานั่งริมสระ แล้วมองอัลโมวซึ่งว่ายนํ้ากลับไปหามารีกาเรตที่เดินมาพร้อมตะกร้าของว่าง

“แอซ ยังกินไม่ได้ลูก อีกสักชั่วโมงนะ ไปเล่นน้ำต่อก่อน”

เสียงของมารีกาเรตดังแว่วมาจากอีกฝั่งของสระ ขณะที่เจย์ทั้งตัวลงในสระแล้วเริ่มว่ายนํ้าอีกรอบพร้อมกับฟังกิติมอธิบายเรื่องหยดน้ำแห่งกัลดราบบอก

‘รูนมีทั้งหมดยี่สิบสี่ตัว แม้จะดูเหมือนน้อย แต่พวกมันมีพลังละเอียดอ่อนและทรงพลังอย่างมาก ผู้ฝึกกัลดราบบอกทุกคนจะต้องใช้สมองที่มีพื้นที่จำกัดจดจำรายละเอียดเหล่านั้นให้มากที่สุดเพื่อคิดค้นวิธีใช้พลังอำนาจของรูนเก็บกักความทรงจำของตัวเองแล้วกลั่นเป็นของเหลว’

เจย์ยังฟังก็ยังไม่เข้าใจ ความทรงจำอยู่ในสมอง จะใช้พลังของรูนดูดซับความทรงจำเหล่านั้นจนนำออกมาคลื่นได้อย่างไร

‘นี่มันเป็นไปได้หรือกิติม’ เจย์ถามเมื่อมือแตะขอบสระ เด็กชายยกมือลูบหน้า

‘มันก็ยากอยู่’

‘กิติมเคยทำไหม’

‘เคย’

‘แล้วสำเร็จไหม’

‘แน่นอน ไม่อย่างนั้นข้าคงทำวิจัยต่อมาไม่ได้หลังจากกลายเป็น
เอเทมมูแล้ว’

พอได้ยินอย่างนั้นเจย์ก็โล่งอก เพราะถ้ากิติมทำได้แล้ว ย่อมต้อง
รู้วิธี

‘แล้วมันต้องทำยังไง’

‘เริ่มจากเจ้าเข้าใจรูนทั้งยี่สิบสี่ตัวก่อน’

เจย์พยักหน้าหงึกๆ เพราะเขาทำขั้นตอนนี้อยู่

‘จากนั้นก็เริ่มฝึกผสมรูนตั้งแต่สองตัวขึ้นไป และค้นหาชุดรูนที่
สามารถกักเก็บความทรงจำของเจ้าได้’

‘หมายถึงอาณาเขตหรือ อาณาเขตที่เอาความทรงจำมาเก็บไว้
เหมือนสมุดบันทึกหรือเปล่า’

‘ไม่เหมือน เพราะความทรงจำที่เจ้าจะใส่เข้าไปจะต้องถูกแปรสภาพ
เป็นของเหลวแล้ว’

เจย์เลิกคิ้ว ตอนแรกที่เขาถาม เขานึกว่าการเรียนรู้รูนคือการสร้าง
หยดน้ำแห่งกัลดราบก แต่กลายเป็นว่าไม่ใช่ หากยึดตามคำพูดของกิติม
แท้จริงแล้วกัลดราบกคือศาสตร์ที่สอนเกี่ยวกับการสร้างภาชนะบรรจุหยด
น้ำแห่งความทรงจำ ราชอาณาจักรของวัตถุทั้งปวงต่างหาก

กิติมลอยมาอยู่ตรงหน้าเจย์แล้วสบตาเจย์นิ่ง เจย์เลยถามสิ่งที่คิด
ว่า

‘หยดน้ำแห่งกัลดราบก...มันตรงไปตรงมาอย่างนี้นะหรือ’

กิติมยกมุมปากขึ้น ‘ใช่ ที่จริงภาชนะใบแรกที่สร้างขึ้นเพื่อเก็บกัก
หยดน้ำแห่งกัลดราบกก็อยู่ใกล้ตัวเรามากกว่าที่คิด’

เจย์หย่อนอ้าปาก แต่ไม่มีเสียงพูด เพราะกิติมเอ่ยแทนเขาแล้วว่า
 ‘อักษรฐวนพวกนี้คือภาษาชนะใบแรกที่ใช้บรรจุหยดน้ำแห่งกัลดราบก
 ของเทพโอดิน’

เจย์หย่อนตัวลงน้ำตรงขอบสระก่อนดำลงไป เมื่อรอบตัวเปียบ สมอ
 ของเขาก็ทำงานได้ดีขึ้น เมื่อไหลหัวขึ้นมาเหนือน้ำ เขาจึงเอ่ยว่า

‘แล้วมันทำยังไง จะทำให้ความทรงจำกลายเป็นของเหลวได้ยังไง’

‘ทำเหมือนกับโอดิน’

เจย์กะพริบตาปริบๆ ก่อนจะใจหายวาบเพราะเขานึกถึงสิ่งที่โอดิน
 ทำก่อนประดิษฐ์อักษรฐวน

เทพเจ้าสูงสุดของนอร์สคนนั้น เพื่อจะรู้ความลับของโลกถึงกับยอม
 ผูกเท้าข้างหนึ่งไว้กับต้นไม้ที่เป็นแกนโลก ทั้งตัวห้อยหัวพร้อมกับเอาหอก
 แทงสีก้าวไว้ ทรมานตัวเองอยู่เก้าวันเก้าคืนจนตาย ก่อนจะฟื้นคืนชีพ
 หลังจากนั้น

กิติมอยากให้เขาทำอย่างนั้นหรือ!

2 กลับ

“อย่ามาล้อเล่นนำกิติม”

‘ข้าล้อเล่นอะไร เทพไอดินกลับความทรงจำมาเก็บในรุ่นได้ ผู้ที่จะสำเร็จศาสตร์ก็ลดราบกก็ต้องทำได้ทุกคน’

“ไม่ได้หมายความว่าต้องเอาหอกเสียบตัวเองแล้วห้อยหัวแก้ววัน
แก้วคืนหรือหรือ”

กิติมแทบจะฆ่าเจย์ด้วยสายดาแล้วตอนที่ไดยิน เจย์เลยได้แต่ยิ้ม
แหยพลงเอ่ยเสียงอ่อยว่า

“กัณยาบอกว่าให้ทำเหมือนกัน ฉันก็จินตนาการไปไกลไป”

‘เพื่อเจ้อ ไอดินทำแบบนั้นเพื่อคิดหาหนทางสร้างสิ่งที่ใช้กลับและ
บรรจุกุญคนน้ำแห่งก็ลดราบก คนรุ่นหลังจะเสียเวลาเริ่มต้นตั้งแต่ศูนย์
ทำไม เพราะเจ้านั้นสร้างคุณประโยชน์ขนาดนี้ ถึงได้รับการยกย่องและ

ศรัทธาอย่างไรล่ะ’

เจย์ยิ้มอ่อนเมื่อได้ยินกิติมร่ายยาว

“ถ้าจึ่งกิติมก็รู้ว่าต้องใช้ฐานตัวไหนกลั่นหยดน้ำแห่งกัลดราบก
ไซ้ใหม่”

กิติมชักสีหน้า ‘ข้ารู้ของข้า แต่มันไม่ง่ายขนาดนั้น ฐานที่ตั้งยี่สิบสี่
ตัว เจ้าอาจจะใช้ฐานแค่หนึ่งตัวในการกลั่นไปจนถึงฐานยี่สิบสี่ตัว และแต่ละ
คนมีชุดฐานที่เหมาะสมกับตัวเอง ดังนั้นต่อให้ข้าบอกรูขุดรูของข้าออกไป
เจ้าก็ใช้ไม่ได้อยู่ดี’

“อ้าว อย่างนี้ก็แย่นะสิ เดียวนะ จะหนึ่งตัวหรือหลายตัวก็ได้ อย่าง
นี้มันก็ยากนะสิ!” เจย์อุทานหลังจากลองคำนวณความน่าจะเป็นทั้งหมด
ในการสร้างชุดฐานเพื่อกลั่นความทรงจำ

“แคว้นที่ใช้ฐานตัวเดียวก็ยี่สิบสี่วิธีแล้ว พอสองตัวจะเพิ่มเป็น...ก็วิธี
อะ ตัวเลขมากเกินไป มันแล้ว”

‘สี่พันเก้าสิบหกวิธี ถ้าใช้ฐานสามตัวก็จะมีชุดฐานอีกเกือบๆ หมื่นที่
เจ้าต้องสู่มทลอง’

ใบหน้าของเจย์เริ่มเลอหลามมากขึ้นเรื่อยๆ ขณะที่กิติมส่ายว่า

‘ข้าถึงบอกว่าเจ้าจะต้องฝึกเป็นหมื่นๆ ครั้งถึงจะสามารถหาฐานที่
เหมาะสมกับเจ้าได้ไง’

“ไอ้ย...ตาย ฉันตายแน่ๆ แล้วพอกลั่นได้ยังต้องหาชุดฐานเพื่อสร้าง
ที่เก็บด้วยไซ้ใหม่”

กิติมไม่ตอบ แต่เอเทมมูแห่งผืนดินส่ายยิ้มจนเจย์หนาวจะเยือก
ถึงชั่วหัวใจ ว่ากันว่ากัลดราบกเป็นศาสตร์แห่งความจำ แต่เขาไม่คิดว่า
จะต้องจำขนาดนี้ ในตอนสร้างนาฬิกาทรายแห่งอะบลามี่ลิน เขาเองผิด
ลองถูกอยู่ไม่กี่ครั้ง แต่ศาสตร์แห่งสิ่งของนี้ เจย์ไม่แน่ใจเลยว่าต้องสู่ม

ทดสอบกี่ครั้ง

หมิ่นกว่าครั้งเหรอ ไม่เหรอ กจนกว่าจะสำเร็จศาสตร์ ไม่น่ว่าเขา
จะต้องทดลองเป็นระดับแสนๆ ครั้ง

“แล้วอย่างนี้เมื่อไรจะสำเร็จศาสตร์นี้ล่ะเนี่ย”

ท่ามกลางความสิ้นหวัง กิติมแสดงสีหน้าพอใจมากที่เห็นเด็กน้อย
ตระหนักได้สักทีว่าทำไมเขาถึงเข้มงวดนักในการฝึกสัจฐาน เอเทมมูแห่ง
ผืนดินเอ่ยว่า

“ที่จริงกัลดราบก็เป็นศาสตร์ที่คล้ายคลึงกับอะบลาม่ามีดินมาก เพียง
แต่มันไม่ได้ใช้อัญญาเวทย์สปีริต แต่เป็นสิ่งที่ของ”

เจย์เงยหน้ามองกิติม ก่อนที่สมองของเขาจะนึกถึงของสิ่งหนึ่ง

“น้ำอมฤต!”

มูมปากของกิติมยกขึ้นอย่างพอใจ ขณะที่เจย์นึกถึงการผจญภัยใน
บ่อสมบัติตอนอยู่ตุรกี ที่นั่นเขาได้พบโลงศพอับราฮัมแห่งวอร์ม กลาสโซล
คนนั้นวางโลงศพตัวเองไว้กลางบึงของเหลวที่เรียกว่า ‘น้ำอมฤต’ ในตอน
แรกเจย์ไม่รู้ว่าน้ำอมฤตคืออะไร รู้แต่ว่าเขาจำเป็นต้องเก็บมันแล้วใช้เป็น
กุญแจเปิดประตูบ่อสมบัติ

ตอนหลังถึงได้มารู้ว่า ของเหลวนี้เกิดจากการหลอมทรายแห่งชีวิต
ในช่วงชีวิตสุดท้ายของเหล่ากลาสโซล เพื่อทำเป็นอาณาเขตในการคุ้มครอง
ศพของตัวเอง แต่ประสิทธิภาพของน้ำอมฤตนั้นไม่ได้จับไปพร้อมกับชีวิต
ของกลาสโซล เพราะมันคือกับดักแสนแยบคายของพ่อมดที่ขึ้นชื่อลือชา
เรื่องความหวงของ

กลไกการทำงานของน้ำอมฤตนั้นจะดูดพลังชีวิตของผู้ที่แตะต้อง
ถือเป็นกับดักที่คร่าชีวิตนักซูดสุสานให้ตายโดยไม่รู้ตัว เพราะทันทีที่หัวขโมย
พวกนั้นโดนน้ำอมฤต พลังชีวิตของพวกเขาจะถูกดูดจนไม่เหลือ แล้ว

พลังนี้จะเปลี่ยนเป็นทรายแห่งชีวิตในศตวรรษกลาสโซล แต่เพราะกลาสโซล คนนั้นตายแล้ว ทรายแห่งชีวิตจึงไม่อาจคงรูปในรูปแบบของทราย มันกลายเป็นของเหลวแล้วไหลมารวมกับน้ำอมฤตที่มีอยู่เดิม กระบวนการนี้วนเวียนไม่มีวันจบสิ้น จึงทำให้ศพของกลาสโซลไม่เน่าเปื่อยและน้ำอมฤตที่รายล้อมโลงศพไว้ไม่ลดปริมาณลง

ถึงกลาสโซลจะใช้เล่ห์กลจนถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิต แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีวิธีจัดการกับน้ำอมฤต เพราะน้ำอมฤตคือ ทรายแห่งชีวิตของกลาสโซลที่แสนเก่งกาจ จึงเป็นที่ต้องการของเหล่ากลาสโซลรุ่นใหม่ เพื่อนำมาวิเคราะห์แล้วตั้งกฎบัญญัติที่ซ่อนอยู่ในนั้นออกมาใช้ประโยชน์

กลวิธีเก็บน้ำอมฤตคือ จะต้องเก็บมันในช่วงหนึ่งนาที่หลังจากที่ของเหลวนั้นดูดพลังชีวิตเข้าไป ในตอนนั้นเจย์ได้น้ำอมฤตมาหลายก้อน แต่เพราะต้องใช้เปิดประตูสุสานและนำออกประมุข ตอนนั้นจึงเหลืออยู่สองก้อนในกระเป๋าบ่อสมบัติของเขา

‘ดีนะตอนนั้นไม่เห็นแก่เงิน บอกให้กิติมเอามาประมุขให้หมด’

“ใช่ไหมกิติม การกลั่นความทรงจำมันเหมือนกับการที่ทรายแห่งชีวิตเปลี่ยนเป็นน้ำอมฤตหรือเปล่า จริงสิ คิดอย่างนี้ก็เข้าเค้านะ เพราะเทพโอดินก็ตายแล้วพีน...แต่เทพโอดินเป็นกลาสโซลด้วยไหม”

‘ขึ้นชื่อว่าเทพ หมอนี่ก็เป็นเหมือนผู้วิเศษหลายๆ นั้นแหละ’

เจย์ยิ้มกว้างที่ตัวเองเชื่อมโยงข้อมูลได้ถูกต้อง ขณะที่กิติมอธิบายต่อว่า

‘ที่ต้องเข้าใจและฝึกสลักกรุน เพราะจุดสำคัญในการกลั่นความทรงจำคือการเชื่อมต่อระหว่างจิตของเจ้ากับกรุน เพราะความทรงจำเป็นสิ่งที่อ่อนไหวกว่าพลังชีวิตมาก’

“ทำไมล่ะ”

‘เพราะความทรงจำหายไป แต่พลังชีวิตจะคงอยู่เสมอ เหมือนกับทรายแห่งชีวิตที่เปลี่ยนแปลงรูปร่าง แต่มันยังเป็นพลังชีวิต แต่ความทรงจำไม่ใช่ ถ้าเจ้าลืม มันจะหายไปตลอดกาล’

เจย์นึกถึงความยากลำบากในการสร้างทรายแห่งชีวิต ที่ต้องค้นหาสารตั้งต้นตัวที่สองที่จะนำมาผสมกับทรายแห่งชีวิตที่เป็นสารตั้งต้นตัวแรกเพื่อสร้างทรายแห่งชีวิตได้ไม่จำกัด

“เราต้องหาพวกสารตั้งต้นอะไรอย่างนี้ใหม่”

‘ไม่ แต่เจ้าจำเป็นต้องเชื่อมต่อกับรูนจนเป็นหนึ่งเดียว นั่นคือเหตุผลว่าทำไมพอมดแต่ละคนใช้รูนไม่เหมือนกัน เพราะจะมีเพียงรูนที่เจ้าเชื่อมต่อได้อย่างสมบูรณ์เท่านั้นที่กั้นความทรงจำวิญญาณของเจ้าได้’

“ความทรงจำวิญญาณ? แสดงว่าไม่ใช่ทุกความทรงจำหรอกที่จะกั้นได้”

กิดิมพยักหน้า ‘ถ้ากั้นได้ทั้งหมด ข้าต้องได้ความทรงจำเกี่ยวกับตัวตนของตัวเองคืนมาหลังจากถอดเอเทมมูลี’

เจย์อิงไป “ก็จริง”

กิดิมเป็นพอมดที่เก่งมาก ถึงอย่างนั้นพอดตัดเอเทมมูออกจากร่างวิญญาณ ต่อให้จำอะไรได้มากมายก็จำตัวเองไม่ได้ นั่นแสดงให้เห็นแล้วว่าในโลกของเวทมนตร์มีกฎเหล็กที่ก้าวข้ามไม่ได้

เจย์กลอกตาไปมาแล้วเอ่ยว่า

“มันคงคล้ายการเลือกความรู้ที่จะสลักลงในกระดูก ความทรงจำที่จะกั้นออกมาเป็นหยดน้ำแห่งกาลดราม่าต้องเป็นความทรงจำจำเพาะที่ฝังลงไปในวิญญาณ เพื่อที่เมื่อจิตของเขาเชื่อมต่อกับรูนได้อย่างสมบูรณ์

แล้ว ก็จะมีกลิ่นมันออกมาได้...” เจย์พูดถึงตรงนี้ ดวงตาของเขาก็เหม่อลอย เพราะสมองของเขานึกถึงภาพบางภาพที่เห็นในความฝันสีเลือด ก่อนที่จะกะพริบตาถี่ๆ แล้วอุทานว่า

“ถ้าแค่เชื่อมต่อได้ก็กลับได้! ความทรงจำของคนเราสร้างขึ้นใหม่ได้ทุกวัน หมายความว่าหยดน้ำแห่งกัลดราบบกสร้างขึ้นได้เรื่อยๆ เหมือนกับทรายแห่งชีวิตไซ้ใหม่”

‘แล้วเจ้าคิดว่าหากไม่ใช่ของที่มีอย่างไม่จำกัด มันจะถูกกำหนดให้เป็นหลักฐานของผู้สำเร็จศาสตร์ใหม่’

เจย์พยักหน้าเห็นด้วย ไม่ว่าศาสตร์อะไรที่เขาเรียนมา จุดสูงสุดของศาสตร์มักจะเป็นสิ่งที่เป็นที่สุดเสมอ แม้จะไม่ถึงกับไร้ขีดจำกัด แต่มันคือความเป็นหนึ่ง เจย์ยังไม่แน่ใจว่าหยดน้ำแห่งกัลดราบบกใช้ทำอะไรได้บ้าง แต่เมื่อมองจากวิธีที่ได้มันมา คนที่ก้าวมาถึงจุดที่สร้างหยดน้ำแห่งกัลดราบบกออกมาได้ ต้องเป็นผู้ที่อยู่บนจุดสูงสุดของศาสตร์อย่างไม่ต้องสงสัย

“ฉันท้าใจแล้ว หลังจากนั้นจะตั้งใจให้มากขึ้นนะ”

กิติมเล็กคิ้ว ดูเหมือนเอเทมมุแห่งผืนดินจะคาดไม่ถึงว่าเจย์จะพูดคำนี้ออกมา แต่ก็เก็บอาการพร้อมกับเอ่ยเสียงนิ่งว่า

‘ที่จริงเจ้าก็ทำได้ไม่เลว เพียงแต่เวลาของเรามีไม่มากเท่านั้น’

เจย์ยิ้มกว้างทันทีที่ได้ยินอาจารย์ที่เข้มงวดของเขาเอ่ยปลอบใจ

‘ไม่ต้องยิ้ม อยากรมาว่ายน้ำก็ว่าย ว่ายเสร็จจะได้กลับไปฝึก’

“หือๆ” เจย์หัวเราะ แต่ไม่คิดจะทำให้กิติมเขินแล้วเริ่มว่ายน้ำ ฟิสต์บอกว่าเขาจำเป็นต้องเตรียมร่างกายให้ดีก่อนเข้าช่วงวัยรุ่น เพื่อให้ร่างกายเติบโตได้อย่างเต็มที่

กิติมลอยตัวอยู่เหนือน้ำพละางมองเจย์ว่ายน้ำด้วยแววตาคุ่นคิด

ขณะที่ซีโรปรากฏตัวขึ้นข้างๆ แล้วเอ่ยว่า

“ข้าวิเคราะห้สูตรอาหารปรุงกระดูกเรียบร้อยแล้ว”

‘มีปัญหาอะไรไหม’

ซีโรมองริมฝีปากของกิติมแล้วตอบว่า “ไม่มีในเรื่องของสูตร แต่มี
ปัญหาที่วัตถุดิบ ข้ากำลังขอให้คนรู้จักช่วย แต่ว่า...”

‘แต่อะไร’

“เขาต้องการพบเจ้า เราเลยแลกเปลี่ยนข้อมูลกันนิดหน่อย เขาน่า
จะมาปรากฏตัวต่อหน้าเจ้าเร็วๆ นี้”

กิติมพยักหน้ารับโดยไม่ซักถามเพิ่มว่าใครเป็นคนที่มาพบเขา ขณะที่
ซีโรเปลี่ยนเรื่องว่า

“เจ้าให้เจย์ฝึกสลักฐานแบบโหดหินอย่างนี้ เพราะกลัวจะไม่ทันเวลา
ใช่ไหม”

กิติมไม่ได้ตอบทันที แต่ซีโรก็ไม่ยอมแพ้ เขายังร้ออย่างอดทน
สุดท้ายกิติมก็ตอบว่า

‘ข้าไม่ได้คิดให้เขาสลักกิมอริสตันด้วยตัวเองเสียหน่อย’

“แต่เจ้า...” ซีโรยังพูดไม่จบ กิติมก็เอ่ยว่า

‘เด็กคนนี่ต้องทำอย่างเดียวคือ สร้างหยดน้ำแห่งกาลดราภกให้ได้
ส่วนที่เหลือก็แค่หาคนที่เหมาะสมมาทำแทน ถึงอย่างนั้นไม่ว่าใครจะเป็น
ผู้สลักฐานให้เขา หากเขาคิดจะก้าวไปบนเส้นทางนี้ ในท้ายที่สุดเขาก็ต้อง
ทำมันให้ได้อยู่ดี การเข้มงวดกับเขาตอนนี้จึงเป็นการปูพื้นฐานเพื่ออนาคต’

“คนอื่น? หรือว่าเจ้าจะให้คนคนนั้นเป็นคนสลัก”

ดวงตาของกิติมยังคงนิ่งสงบและไม่ยอมตอบอะไรอีก

ซีโรถอนหายใจก่อนจะเปลี่ยนเรื่องว่า

“เรียกเขามาก็ดี เพราะร่างกายเด็กคนนี่คงไม่อาจรอจนสร้าง

กิมอริสโตนทุกชั้นตอนด้วยตัวเองได้”

เมื่อพูดจบซีโรก็หายตัวไป กิติมหลุบตาลงเล็กน้อยราวกับครุ่นคิดบางอย่าง จังหวะนั้นเองเจย์ที่ว่ายไปถึงขอบสระอีกด้าน เขาพบว่าไม่มีใครบางคนยืนอยู่ตรงนั้น

เมื่อเขาเงยหน้ามองก็ต้องแปลกใจ เพราะคนที่ยืนอยู่นั้นคือชายชราเจ้าของเส้นผมสีขาวยาวและหนวดสีขาวยาวถึงกลางอก ที่สำคัญชุดที่เขาสวมเหมือนกับคุณปู่เถาราวตัดมาจากร้านเดียวกัน

‘ใช้คำว่าตัดจากร้านเดียวกันกับชุดของเทพเซียนจีนได้หรือเปล่านะ’ เจย์คิดพลางเพ่งมองอีกฝ่ายเพื่อให้แน่ใจว่า แยกผู้ไม่ได้รับเชิญคนนี้มีร่างกายของมนุษย์จริงๆ ไม่ใช่เป็นสปีริต

‘คนจริงๆ นี่ ทำไมใส่ชุดจีนโบราณมาเดินอยู่ในอเล็กซานเดรียล่ะ เดินมานี่ไม่มีคนมองว่าแปลกพิลึกหรือ’

“การเป็นตัวของตัวเอง ถ้าเจ้ามั่นใจ ก็ไม่ต้องกังวลหรอกว่าคนจะมองว่าพิลึก” อีกฝ่ายเอ่ยด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงเอเชียที่ฟังง่าย

“คุณ...คุณอ่านใจผมได้หรือครับ”

ชายชราคลี่ยิ้มแล้วเอ่ยว่า “อ่านไม่ได้หรอก แต่ที่รู้เพราะทุกครั้งเวลาคนเจอข้าครั้งแรก พวกเขาจะมีแววตาเหมือนกับเจ้าเสมอ ยินดีที่ได้รู้จักเจ้า เจย์ สก็อต ถ้าเจ้าไม่ว่าอะไร เราไปนั่งคุยสักหน่อยได้หรือไม่”

‘คุณปู่!’ เจย์อุทานในใจ เพราะเขาไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับคนตรงหน้า การส่งกระแสจิตไปหาเถาจึงหงน่าจะช่วยได้มากกว่า

เถาจึงหงปรากฏตัวขึ้นทันทีในร่างเต็ม คนแปลกหน้าหันไปมองเถาจึงหงด้วยสายตาแปลกใจเล็กน้อย ก่อนจะตั้งสติแล้วหันไปโค้งคำนับเต็มรูปแบบ เอ่ยอย่างนอบน้อมว่า

“คารวะศิษย์ผู้พี่ เป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มาพบท่านก่อนที่ท่านจะ

สำเร็จมรรคผล”

“ไม่ต้องมากพิธี หากเจ้าอยากสนทนากับเขา ก็ไปเดินหมากกับ
ข้ารอเจย์เปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ คุยกันแบบนี้เดี๋ยวเขาจะป่วย”

คุณปู่เถาน้อยตามที่เจย์แอบตั้งฉายาให้พยักหน้าแล้วผายมือ
“เชษฐศิษย์พี่”

เถาจึงหงหันมามองเจย์แล้วพยักหน้าให้เด็กชายไปแต่งตัว ก่อน
จะเดินนำทางศิษย์ผู้น้องของเขาไป เจย์รีบว่ายน้ำกลับมามหาแม่ของเขา
ที่นั่งรออยู่อีกฝั่ง

“ใครเหรอลูก”

คำถามของมาร์กาเรตทำให้เขาแน่ใจว่า คุณปู่เถาน้อยนั้นยังมี
ร่างกายของมนุษย์จริงๆ เพราะมาร์กาเรตมองเห็นเขา

“รุ่นน้องของคุณปู่เถานะครับ แกรมแซ่เถาเหมือนกันด้วย เอ่อ แม่
ฮะ ผมฝากคู่อัสโมวก่อน พอตีคนคนนี้น่าจะมาคุยงานกับผม”

“ได้จ้ะ แต่ลูกบอกน้องด้วย ไม่อย่างนั้นคงงอแงใหญ่”

เจย์เดินไปที่ขอบสระแล้วกวักมือเรียกอัสโมวที่เล่นไล่จับกับเนโร
มาบอกว่า เขาต้องไปคุยงานกับคุณปู่เถา และเพื่อล่อให้อัสโมวอยู่กับ
มาร์กาเรต เจย์เลยจะยกขนมส่วนของเขาให้อัสโมว พอเจอไม้ปีศาจ
น้อยก็ยิ้มกว้างแล้วโบกมือไล่เจย์ให้ไปทำงาน ไม่ต้องห่วงเขา

‘ไอ้ขนฟูเห็นแกกินเอ๊ย’

เจย์หัวเราะกับคำบ่นที่แสนคุ้นเคยนั้น ส่วนตัวเขาชอบที่อัสโมว
แสดงสิ่งที่ตัวเองต้องการอย่างตรงไปตรงมา เพราะมันเตือนให้เขานึกถึง
ตัวเองว่าเติบโตมาอย่างไร

‘เจ้าเลี้ยงให้มันตรงไปตรงมาได้ แต่อย่าเลี้ยงให้หาเรื่องมาใส่ตัว
อย่างเจ้า’

เจย์ยิ้ม แต่ไม่รับปาก ทำให้กิติมเหลือกตามองบนอย่างอ่อนใจ
 เด็กชายรีบอาบน้ำในห้องอาบน้ำของสระว่ายน้ำ แล้วเปลี่ยนเป็น
 ชุดที่เขาสวมตอนมา ก่อนจะเดินตามแอนนิมอสไปยังห้องรับรองของ
 เพนต์เฮาส์ ซึ่งจัดรูปแบบเป็นห้องดีมีชาสไตล์อังกฤษเป็นสัดส่วน เมื่อเจย์
 เดินเข้าไปใกล้ เขาก็รับรู้ได้ถึงอาณาเขตอ่อนนุ่มที่ทางอยู่รอบโต๊ะซึ่งปิด
 กั้นการรับรู้ของคนภายนอก

วูบ!

เจย์เดินผ่านอาณาเขตนั้นเข้าไปได้อย่างง่ายดาย นั่นทำให้คุณปู่
 เถาน้อยหันมามองเขา

“มีเพียงผู้ที่เข้าใกล้ความเป็นเซียนถึงก้าวเข้ามาในอาณาเขตของ
 เซียนได้ คุณสก็อต สมแล้วที่ท่านกิติมเลือกเจ้า”

เจย์ถึงกับชะงักมือที่ดึงเก้าอี้ข้างคุณปู่เถาเพื่อนั่งลง ในตอนแรก
 เจย์คิดว่าคนคนนั้นมาหาเขา แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ เจย์เหลือบมองกิติมที่นั่ง
 อยู่บนไหล่เขาแล้วถามขณะทรุดตัวลงนั่งว่า

“คุณมาหากิติมหรือครับ”

“เข้ามาเพื่อทั้งเจ้าและเขา ศิษย์พี่...”

“เจย์ นี่คือ ‘แขก’ ที่ข้าบอกว่าจะมาพบเจ้า เถาหงจึง เจ้าจะ
 เรียกเขาว่าคุณปู่เถาน้อยอย่างที่เราเรียกกับข้าก็ได้”

“ได้หรือครับ” เจย์ถามแขกผู้มาเยือนด้วยรอยยิ้มสดใส

“เป็นเกียรติอย่างยิ่ง” เถาหงจึงเอ่ยพลางวางเม็ดหมากลงบน
 กระดาน

เพราะเพิ่งนั่งลงเจย์ถึงเพิ่งเห็นสถานการณ์บนกระดานหมากที่ทั้ง
 สองเล่นรอเขา แม้เขาจะเดินหมากไม่คล่องเท่ากับเอเทมมู แต่เพราะเล่น
 กับคุณปู่เถาอยู่บ่อยๆ เขาเลยพอมองออกว่าตอนนี้แขกผู้มาเยือนใกล้จะ

พ่ายแพ้แล้ว

‘เร็วขนาดนี้ เขาฝีมืออ่อนหรือ’

‘เปล่า แต่ตาเข่านี้อาจได้ออมมือ’

เจย์ฟังแล้วก็แปลกอกในทันทีว่า คุณปู่เถาน้อยคนนี้น่าจะเดิน
หมากเก่งจนหาตัวจับยากเช่นกัน

‘ฉันขอสังฆมนะครับ พอขึ้นจากน้ำแล้วหิวมากเลย’

สองผู้สูงวัยที่สนใจกระดานหมากพยักหน้าพร้อมกัน เจย์ยกมือ
เรียกผู้ดูแลห้องรับรอง ไม่นานมิลก์เชกเกอร์ช็อกโกแลตและเครปเค้กเย็น
ก็มาเสิร์ฟ เจย์เริ่มกินทันที เขายังกินไม่ทันเสร็จ ผลแพ้ชนะบนกระดาน
ก็ปรากฏแล้ว

“ขอบคุณที่ชี้แนะขอรับ” เถาหงจึงเอ่ยพลางค้อมหัวให้คุณปู่เถา

“เช่นกัน ได้เรียนรู้อะไรมาทีเดียว”

เจย์ที่เคี้ยวขนมอยู่มองทั้งสองฝ่ายค้อมหัวให้แก่กันแล้วรีบกลืน
ขนม ก่อนจะนั่งหลังตรงเมื่อเถาหงจึงหันมามองเขา เจย์ถามว่า

"คุณมาหาเราทำไมครับ"